

ГЛАВА VIII.

Придруженъ отъ единъ майсторъ и двама живописци, Калоянъ излѣзе отъ главния входъ на палата и като пресѣче обширната градина, се отправи къмъ западната врата на крепостъта. Но нѣкакви весели викове го накараха да се върне малко назадъ и да надникне задъ единъ храстъ трендафили. Точно срещу него, върху една малка зелена морава, се изпрѣчи радостна картина.

Дъщеря му Мария се бѣше качила заедно съ приятелката си Белослава — дъщерята на князь Белота — върху камилата, която бѣха взели въ пленъ отъ Визансъ, а отъ дветѣ имъ страни, като копиеносци, бавно крачеха князь Александъръ и Сеславовитѣ синове: Добромиръ и Витлеемъ. Отъ време на време тѣ избухваха въ буйни смѣхове.

Калоянъ леко се усмихна и бръчкитѣ по челото му за мигъ се разсипаха като облаци, разгонени отъ внезапенъ слънчевъ лъчъ.

— Марио!

Момичето изплашено извърна глава, скочи на земята и веднага се скри задъ едно дърво.

— Марио!

Модроокото момиче се появи отново и несмѣло приближи до баща си.

— Не съмъ ли ти казалъ, че можешъ да паднешъ отъ камилата? Защо не ме слушашъ?

Царьтъ нѣжно погали тънката свила на свѣтлата ѝ коса, следъ това потупа по бузата румената тъмноока Белослава и попита Александра:

— Где е Иоанъ?

— У дома, чичо. Пакъ се е зачелъ въ книги...

— А баща ти, Добромире?

— Той отиде въ новата черква да рисува иконитѣ.

— Тогава най-напредъ ще идемъ да видимъ новата черква, — каза царьтъ на майстора и като кимна на децата, продължи пътя си.

Живописцитѣ усърдно разправяха за завършенитѣ и